

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 11. Antropophagorum cerimonix in mactatione captivorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

Octo & viginti Taiaoba filii baptizantur.

CAPUT

X.

Taiaobani oppidi fundamenta bello concutiuntur.

Incantatores bellum movent.

Taiaoba & Piraquatia baptizantur.

Taiaoba vincitur.

Antonius Ruisii fugat.

Hostes fugantur.

CAPUT

XI.

Antrophagorum ceremoniarum in mactatione captivorum.

lacionis officia per arcus triumphales, perstreptibus festo sono undique buccinatoribus, in Taiaoba ditionem inductus, nihil potius habuit, quam locum fundando oppido deligere, quo non procul Huibaio flumine reperto, Crucem trecentorum Indorum operâ erigit, templi fundamenta jacit, oppidi areas distribuit, virgas dignitatum insignia Regis Catholici nomine dividit, Taiaobam in Ducem constituit, ejus filium nato maximum Militiæ præficit, alios Casiquios variis titulis honorat, viginti & octo Taiaoba filios infantilis ætatis ex variis uxoribus susceptos sacro Fonte abluit, adultæ ætatis homines spe pascit futurum, ut cum rudimenta legis Christianæ percepissent, filiorum Dei albo inscriberentur.

SED interim dæmon furens frendensque, vindictam machinatur, decernitque in Incantatorum concilio Antonium Ruisium quoquo modo de medio esse tollendum, ejusque receptores pro hostibus habendos. Tali auctore, capto belli consilio, Incantatores quamplurimi vicinos remotosque populos ad arma convocant, factâque conjuratione in Taiaobam magno strepitu movent, omnibus denunciantes, ne quis infestas Ruisio manus admovent: dæmon enim prædixerat vivum in manus venturum, solemnepulo postea mactandum. Magnus Taiaoba, quamvis Piraquatia, Maëndius, & alii potentes Casiquii sese adjunctum ei venerant, tamen hostibus longè numero inferior erat. Igitur ipse & filius, necnon Maëndius alterque Casiquius, magnitudine periculi æstimatâ, intempestâ nocte Ruisium adeunt, Baptismum ante imminens prælium sibi conferri postulant, promittentesque se pro Christi lege morituros, si votis potirentur. Approbato consilio, eos Ruisius, pro temporis angustiis nostris Mysteriis instructos, sacro Fonte lavat. Ante Solis ortum hostes quadripartito agmine Taiaoba copias adoriuntur. Primo conflictu ex hostibus plures, ex nostris duo cecidere: multi utrimque (inter quos Taiaoba filius) vulnera acceperunt. In ipsa pugna Neophytus Ruisii comes & Sacrificantis minister, dum Beatæ Virginis effigiem, ab veteratore vi raptam dentibusque & unguibus disceptam, è sacrilegorum manibus liberare studet, ab hostibus raptus gloriosam captivitatem, & paulo post mortem, in causa Virginis indeptus est. Interim ingruente hostium numero Ruisius per densissima nemora, non modò vestimentorum, sed cutis miserimâ strage, cum paucis in tutum se receptum ibat: amnes frequenter eundo rodeundoque eâ solâ ratione transmittibat, ne uno & certo relicto vestigio eum hostes assequerentur. Arborum foliis igne tostis, fungis, herbarumque radicibus vescebatur, adeò nullâ aliorum ciborum desideratione, ut ea folia citra omnem imaginationis fallaciâ haleculæ igne tostæ viderentur. Per hæc incommoda in amicam pagum devēnit, ubi magno Taiaoba fugæ comiti multum de successu lacrymanti in mandatis dat, ut cum Piraquatia Casiquio in designato coloniæ loco perseverarent, donec restituendæ rei spes affulgeret. Villaricani, recognitâ, in vindictam, armatis quingentis Neophytis, Ruisio & Salazario ne damnum sub specie belli inferrent comitantibus, in perduelles vadunt. Post primum hostium incursum quatuor ex nostris occisis, Villaricani contra vim ingruentis multitudinis palis se cingere coacti sunt. Quo in loco prælio instaurato indubiè ad unum omnes periissent, nisi Ruisium audissent monentem, sinerent hostes sagittas suas omnes evibrare, his exhaustis indubiè fugituros. Id autem suadebat, quòd morem Barbaricæ militiæ esse sciret mutuo emissis sagittis uti. Igitur nostri contra tela satis tuti postquam omnes hostium sagittas in manibus habere, facillè inermes contempserunt. Hostibus hoc stratagemate ad fugam compulsis, Villaricani etiam ad sua se recepere, è quorum servitute Ruisius unius pagi incolas autoritate exemptos Baptismo lustravit.

EA in expeditione res accidit memorabilis: nam cum nostri milites fugatis hostibus ollam carniū ad castra retulissent, Ruisius arbitratus carnem esse venaticam, urgente fame, ex ea gustavit. Sed in ollæ fundo capite & manibus humanis repertis immane quantum exhorruit, præsertim quando constitit carnem sui æditui esse, nuper captivi & ad celebrandum præteritæ victoriæ convivium so-

lemnibus

lemnibus ceremoniis destinati: de quarum ceremoniarum ritu, quia sæpè in hæc historia barbaricè occurrunt, hæc pauca accipe. Guairaniæ Antropophagi captivum bello captum in suum pagum deducebant, omni deliciarum cupidiarumque genere cum prosequentes; eo fine, ut faginatius alios etiam suâ carne faginaret. Saginæ tempore nefas erat quidquam quod appeteret ei denegare. In pervigilio mactationis pagi municipes, convocatis circumquaque populis, pompam instituebant. Præcedebant magno numero armati viri bino ordine feminæque, puella una plumis & velamentis ornatissima in media pompa eleganti in paropside clavam, crudelitatis instrumentum, & altera eodem ornatu coronam destinatæ victimæ imponendam præferebant. Lacertosæ mulieres captivum medio corpore vinctum, solutis brachiis lapides & ligna in circumstantes pro libitu ejaculantem, laxis funibus ducebant. Si contingeret ab captivo aliquem feriri, immensis clamoribus & plausibus ejus fortitudinem dexteritatemque plebs omnis celebrabat. Finitâ pervigilii pompâ reliquam noctem inter insanos strepitus, choreas & ebrietatum furores transigebant: captivo præsertim cibus & vino sese ingurgitante. Facto mane, eodem quo pridie ordine ad necis locum ducebatur, ubi repetitis præteritæ diei ineptiis à potente aliquo Casiquio captivus coronâ redimitus elegantissimæque ornatus clavâ feriebatur. Prostratum adstantes omnes percutiebant, nova nomina, abolitis veteribus, sibi assumentes; quin & ipsi infantes ope matrum acceptis etiam nominibus adhuc palpitanrem manibus verberare cogebantur. Postquam constabat exspirasse, omnis multitudo in cachinnos intemperanter soluta, institutis choreis, parricidali convivio præludebant; cadaver discerptum & in ollis coctum devorabant; aliquot frustra ad vicinos pagos mittebant, ut iis gustatis nova etiam nomina sibi sumerent. Ejusmodi crudelitas inter gloriosas mortes ab Barbaris reputabatur, unde rari admodum captivi, quamvis facillè possent, è vinculis fugiebant. Eo ergò ritu Barbari mactaverant Antonii Ruisii adituum, qui immenso dolore correptus, è Taiaobæ terris pedem rursus referens, interim dum alia gentis mandata consilia suppeterent ad inspicienda reliqua Guairaniæ oppida, ducto secum Didaco Salazario, se contulit.

INSPECTIS prominere oppidis, Antonius Ruisius tantis obicibus nihil fractus, sed gloriosorum discriminum spe animosior, eò promptius ad Taiaobæ terras occupandas conatum intendit, quò obstinatius à dæmonibus aditum obserari cernebat. Cognito igitur Taiaobam & Piraquatiam, adunatis sibi aliis Casiquiis, ad restauranda destructi oppidi fundamenta, vimque hostium propulsandam, animum ferè adiecisse, ad pagum eorum sinibus conterminum se confert: quibus ad se venientibus significavit, in animo sibi esse eorum terris oppidi foundationem iteratò tentare. Sed contra erant omnes amici Indi, obtestantes ne caput suum certissimo discrimini objiceret; si eò rediret, procul dubio Antropophagis escam futurum: id enim dæmonis oraculo fuisse decretum. Quin & ipsi Socii per Guairaniam sparsi, prout rem constitutam intellexerant, vehementer ab progrediendi consilio cum per litteras avocare nitebantur. Nec defuere aliquot Villaricani id idem junctis precibus non sine lachrymis efflagitantes, asserentesque, se certò ab Indis comperrisse, fore ut citra dubitationem ab Barbaris devoraretur. Quibus omnibus respondit, Deo te commendatâ, facturum se quod ad majorem illius gloriam promovendam fore intelligeret. Interim remisso in patriam Nicolao Taiaobâ, jussuque numerosiore gentem ad propulsandos hostes cogere, ipse ad Divina auxilia procuranda omnes animi vires adhibuit: quod ut ritè faceret, per septem hebdomadas ad honorem septem Angelorum principum, in secessu exercitiis spiritualibus, septem quotidie horis in oratione mentali positus, vacavit, vovens, si res prosperè succederet, primum quod in Taiaobæ terris oppidum fundaret, iisdem Archangelis se dedicaturum. Exercitiorum tempore longum foret dicere, quot & quantis intus pugnis, foris timoribus, quot angusti animi, modò diffidentis, modò variantis, perturbationibus confictatus fuerit: dæmone eorum tumultuum incentore, ad augendos terrores se ipsum etiam visendum præbente. Sed Ruisius in proposito

Ruisii aditui
mori.

capitulum XII

Archangelorum oppidum in Taiaobæ tertis fundatur.

Obstinate amici.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

CAPUT

XII.

Archangelorum oppidum in Taiaobæ tertis fundatur.

Obstinate amici.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.

Ruisius rem Deo commendat.

Ab dæmone inflatur.